

Микола Леонович. Beyond

вони підсажують нас на музику з дитинства.

зрозуміло, адже навіть навчитися читати набагато важче.

за советів монополія на торгівлю звуком належала советам. я впевнений, що навіть ті, хто робив пласти „на костях”, сто пудів, були глибоко законспірованими агентами. технологія „брехунця”, який розповсюджував по советах єдиний психоделічний стандарт, працювала безвідмовно – з приходом радіо в кожний дім перший прихід можна було спіймати о шостій, разом з продуктом совіцької гімнотворчости. це була ідилія. жодна „правда” не могла досягти подібного афекту, хоч, звісно, на кожному „правду” працювали свої спеціалісти.

ідилія розвіялася з приходом рокнролу.

штати в той час працювали в тому самому напрямку, однак, на думку штатівських учених, худоба була повинна сама створити ідеальне ярмо для себе. спеціально винайдену сполуку, що отримала назву лед, забезпечили необхідною легендарною підтримкою: в штатах цим займався кастанеда, в європі – гакслі. для більшої популяризації продукту було вирішено „розголосити” частину таємної інформації: альтернативна легенда (легенда другого рівня) була більш науковою; частину інформації пустили через „офіційні” канали (с.гроф); інша частина історії поширювалася у формі чуток. те, що лед-практика була частиною державного експерименту, спровокувало значну популяризацію продукту й утворення індустрії, що почала саморозвиватися, сприяючи, таким чином, притокові грошей з країн третього світу (котрі, зрештою, починали харчуватися американським музичним продуктом), з одного боку, та значно спрощувала навернення потенційних сировинних ресурсів. звісно, програма була пов’язана з певним ризиком, який стосувався того, що знаходилось на поверхні (часто програми нижчого рівня, такі, як інститут поліції, змушені були пристосовуватися до появи нових прошарків „суспільства”, або зовсім змінюватися, попри офіційну відповідність початковим стандартам (образ копа, створюваний голівудом, наприклад, наприклад, у „смертельній зброї”, куди також було залучено провідних спеціалістів аудіопродукції – „стінга” та „клептона”)), крім того, значного фінансування потребувала підтримка міфу про наркоманію як хворобу: фундаментальні роботи (приміром, „джанкі” берроуза, де інформація проходила паралельно за двома каналами – наркотик подавався як хвороботворчий фактор; водночас змальовувався принципово новий концепт суспільства джанкі та давались роз’яснення на базовому рівні: ключові слова та спосіб ініціації) потребували значних „фактографічних”

підкріплень, що їх повинні були забезпечувати інституції „охорони здоров'я” на усіх рівнях. надлишкова суспільна маса рухалась до цього через цілу низку альтернативних засобів: ідея психоаналізу, що з'явилась в штатівських лабораторіях на початку сорокових років, була впроваджена в життя за допомогою другої світової війни, котра повинна була слугувати прикриттям певній історичній плутанині протягом „п'ятирічки”, за совіцькою термінологією; ця ідея, в свою чергу, сприяла поширенню популярності сексу, і зрештою, мала призвести до сексуальної революції, що дозволило б об'єднати обидва табори. принагідно було створено міф про елвіса пресли, короля рокнролу. геополітиками було розраховано місце, що ідеально підходило для „генези” музики нового формату, і за короткі роки війни було зведено „місто-руїну” новий орлеан та ціла мережа працювала над початками створення нових аудіотехнологій. штати прекрасно розуміли, що народів можна згодувати найперші розробки, примітивний продукт, що, до того ж, мав багато побічних ефектів (щоправда, як результат, отримали расову теорію і безліч нащадків перших аудіоадептів почала шукати свого коріння – в музиці), аби худоба сама почала його вдосконалювати.

на щастя американців, адольф шикльгрубер був поганим художником і взагалі не мав жодного стосунку до музики (всі музично обдаровані люди були, як і в советах, на жорсткому контролі). за долю єврейської нації ніхто особливо не переживав, позаяк вони все одно були чутливіші до звуку, ніж товстошкірі німці (які навіть на сьогодні спромоглися самотужки виплодити лише скорпіонз, побудованому на чужих стандартах, на відміну від штатівського проекту раммштайн, здійсненому на місцевій платформі).

і ось, одного прекрасого літа у серпні 1965 року джим морісон зустрівся з хлопцем, якого знав ще з каліфорнійського університету – реєм манзарекком.

манзарек народився 1939 року (за версією, пропонованою сучасними „альтернативними” джерелами – 1942 року) в чикаго – місті, що повинно було стати свого часу „батьківщиною” електричного блюзу (не можна ж було зосередити все навіть в такому заповіднику, як новий орлеан!). 1961 року манзарек приймає рішення, що стало ключовим для всього його подальшого життя – він іде до армії, де його було завербовано. підготовка манзарека й досі залишається однією з найбільш успішних штатівських операцій на рівні з розв'язанням другої світової війни (яка, зокрема, дала можливість значно „прорідити” ресурси советів). термін підготовки вражає – адже, за офіційною версією, він залишив армію на рік(!) раніше строку через нібито повідані армійському психіатрові історії „гомоеротичного” характеру (гомосексуалізм було створено в середині вісімдесятих років як „альтернативу міжстатевим сексуальним стосункам”; щоправда, довелося

значно опрацювати історію й навіть біблію, котра проектувалася як базова ментальна інструкція найзагальнішого характеру; совети, що не користувалися подібними книгами-першоджерелами, в цей час саме розпочали перебудову).

джим морісон ідеально підходив на роль зірки в групі дорз (щоб якось „значеннево” виправдати назву та відволікти від її явного аудіохарактеру, за ініціативою гакслі було реалізовано проект у_блейк; в подальшому так складно проблеми ніхто не вирішував: на час реалізації нірвани все пояснювалось майже буквально, адже кобейн ідеально відповідав такому потрактуванню).

однак морісон, як і сід барет в британії, був художником. крім того, джим виявився одним з небагатьох людей, які мали негативну реакцію на лсд. це виявлялося у тому, що джим приймав величезні кількості пігулок, використовуючи їх... для похудіння. для батька морісона це було значною кар’єрною невдачею, проте цей випадок в подальшому використовувався як наочний приклад малої придатності текстових засобів, адже навіть філософські праці ніцше (однозначно результативний штатівський проєкт) та література бітників (вже цілком самостійний продукт) не зарадили в даній ситуації. в сша відбулася ситуація, згодом повторена британцями: джима морісона було викинуто з групи „за наркоманію”: цілком природне рішення, що вписувалося в загальну картину.

манзарек розпочав пошуки нового лідера. ним став чорний гітарист джимі гендрікс, старанний хлопець, який мотався по всіх штатах із клубу в клуб, спостерігаючи за роботою музикантів, і вже був готовий зробити певні висновки, але завдяки манзареківим старанням сам долучився до богемного життя (знаменитий епізод з грою на палаючій гітарі під час виконання „лайт май файер”).

поява гендрікса в зе дорз була доречна на всі сто, адже відповідала новій лінії расової політики, на відміну невдалої в цьому серії фільмів „смертельна зброя”, де напарники-поліцейські обидва були білі (ситуацію врятувало тільки те, що в останній стрічці один з копів „виявився” гомосексуалістом).

манзарек був надзвичайно успішним агентом. його сугестивні здібності не піддавались жодним сумнівам, особливо після „райдерз он зе сторм” – двохвилинної драйвової композиції, де гендрікс вичавлював зі своєї гітари максимум, приступний людині.

штати спромоглися впровадити велику американську мрію практично на всіх континентах. їх політика була надзвичайно вдалою. навіть закордонні операції, такі як бітлз чи продіджі в британії, або згадуваний вже рамштайн на німецьких теренах, не йшли в жодне порівняння з

відчайдушними спробами місцевих осередків створити власну продукцію, що виходила з лабораторій, в той час як штатівські проєкти були „народними” і дозволяли підбирати найсвіжіші ідеї та блискавично реалізовувати їх.

робота дорз стала зразком для подальшого розвитку проєктів рокгруп, однак інколи достатньо було підштовхнути існуючий колектив (так, як це сталося з квін) або просто змінити назву на більш аудіоперспективну (тут прикладів ми не наводимо – настільки вони очевидні).

на інших фронтах розгорнулася додаткова робота.

франція запропонувала союзницьку альтернативу у вигляді нової філософії.

французька філософська школа, що стала засадничою для появи постмодерна, акцентувала текстуальність (sic!) реальності.

деякі культурні діячі пропагували на цьому тлі значне підвищення значення візуальної інформації.

найбільша помилка радянського року: він був текстуальним.

кГБ помилилось в розрахунках, прагнучи реалізувати нових пушкіних та достоевських в лєтових та гребєнщикових.

безперечним був успіх кіно, однак цой був подвійним агентом.

та час вносив свої корективи.

деякі штатівські агенти починали робити занадто самостійні висновки, як той самий лєнон чи гєндрікс, тож програми почали згортатися. тих, хто прагнув більшої незалежності, „згорнули” раніше (дженіс джоплін), до інших, хто міг лише наблизитися до таємної інформації, як правило, застосовували примусову психіатрію (морісон та барет) – обидві супердержави прагнули запозичувати передові технології.

велика епоха рокнролу добігала кінця.

лідери аудіофронту будуть завжди орієнтуватися на своїх попередників. однак тепер це – лиш минуле.

черговий винахід франції виявив справжні наміри цієї держави старого світу: філософія плуралізму звела нанівець поняття провідного музичного напрямку.

совіцька імперія розпалася, однак це вже нікого не турбувало.

кінець вісімдесятих завдяки вдалим контактам з іншопланетянами став початком епохи МІВ (віл сміт), однак це вже зовсім інша історія...

однак нашу розповідь іще не було завершено.

еволюція музики передусім завдячує тому, що люди, попри неймовірну ефективність методик, були готові звикати до звуку, як таргани до нової отрути.

певного стилю вистачало максимум на пару поколінь.

особливо недовговічним був проект хіпі-альтернативи – секс пістолз в британії (хоч і ця ідея була запозичена в досить неуспішного, одначе достатньо лояльного агента „ітті поп”).

як правило, музика, рано чи швидко, та застаріває.
проте трапляються аномалії.

саме це змусило мене переїхати в інше місто, розірвавши контакти з усіма знайомими мого попереднього життя.

а все тому, що я люблю бібі кінга і граю джез.
щоправда, є ще дещо.

тепер я чорний.